

Arrest

nr. 80 222 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 25 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 23 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2009 werd ingediend door :

D., E. (R.R.: 670011588074)

nationaliteit: Turkije

geboren te K. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich middels het typeformulier op het criterium ‘andere prangende humanitaire situaties’ van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene stelt dat hij in 2000 relationele problemen ondervond die tot een scheiding met zijn vrouw hebben geleid. Die vrouw zou vertrokken zijn naar België en hun 2 dochters meegenomen hebben. In 2004 zou betrokkene beslist hebben zijn dochters achterna te komen naar België. Hij stelt dat zijn dochters D. C. en D. P. zijn. Betrokkene legt studieresultaten voor van de meisjes, legt hun identiteitskaart voor vreemdelingen en paspoort voor en laat en mee zijn begeleidende brief ondertekenen. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat betrokkene enkel dezelfde achternaam draagt maar geen enkel bewijs voorlegt dat aantoonst dat D. C. en D. P. daadwerkelijk zijn dochters zijn.

Zodoende toont betrokkene niet aan dat hij zich wat dat betreft in een prangende humanitaire situatie zou bevinden en bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden.

Het feit dat betrokkene Nederlands heeft geleerd, duurzame sociale bindingen zou zijn aangegaan, een huurcontract voorlegt, getuigenverklaringen en een werkbelofte voorlegt en lid is van enkele verenigingen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...).”

Op 6 juni 2011 wordt deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht en wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...).”

Op 14 juni 2011 legt verzoeker geboorteaktes voor van zijn twee dochters, afgeleverd op 7 juni 2011 door het Turks Consulaat te Antwerpen. Tevens verzoekt hij de beslissing van 23 mei 2011 in te trekken.

Op 15 juni 2011 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat deze beslissing niet wordt ingetrokken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“2.1. Eerste middel: Geput uit de schending van artikel 6 EVRM, het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur en het materieel motiveringsbeginsel.

De bestreden beslissing haalt als belangrijkste reden om de aanvraag te weigeren aan dat verzoeker de afstammingsband met zijn 2 dochters niet bewijst.

Dat evenwel verzoeker volgende stukken bijbracht:

1. Kopie Turkse identiteitskaart verzoeker
2. Kopie rijbewijs en Master Identiteitskaart verzoeker
3. Kopie Turks paspoort Mej. P. D.
4. Kopie Turks paspoort Mej. C. D.
5. Kopie identiteitskaart voor vreemdeling Mej. P. en C.
8. Handgeschreven verklaring verzoeker dd. 16.09.2009

Verzoeker kan zich geenszins akkoord verklaren met de motivering van verwerende partij.

Voormelde identiteitsdocumenten zijn meer dan voldoende om de identiteit van verzoeker evenals deze van zijn dochters te kunnen vaststellen, evenals de familiale band tussen verzoeker en zijn dochters.

Dat verzoeker bovendien op eenvoudig verzoek de geboorteaktes van zijn kinderen kon bijbrengen, wat hij ook heeft gedaan per fax op 14.06.2011.

Gelet op deze bijkomende stukken is manifest en ontegensprekelijk komen vast te staan dat verzoeker weldegelijk de vader is van P. en C., die hier een verblijfsvergunning hebben van onbepaalde duur.

C. D. is nog steeds minderjarig.

Verzoeker bevindt zich dan ook ontegensprekelijk in een prangende humanitaire situatie.

Dat verzoeker desbetreffend nogmaals zijn familiale situatie wenst te schetsen waar hij huwde in Turkije en aldaar een gezin vormde waaruit 2 dochters geboren werden, met name P. D. (°29.10.1990) en C. D. (°29.06.1994).

Dat echter medio 2000 relationele problemen echter tot de scheiding leidde van verzoeker en zijn toenmalige vrouw.

Dat verzoeker vervolgens in de loop van het jaar 2003 diende vast te stellen dat diens ex-echtgenote zich in België ging vestigen en hun 2 dochters meenam.

Dat ondanks het verzet en uitdrukkelijk protest van verzoeker in de beginfase hij na enige tijd diende vast te stellen dat diens dochters in België zeer gelukkig waren, waarbij verzoeker steeds opnieuw de vraag kreeg van diens dochters teneinde zich tevens in België te komen vestigen.

Dat verzoeker aldus finaal overtuigd kon worden teneinde zich in België te willen vestigen en alzo medio 2004 in het Rijk arriveerde.

Dat verzoeker immers logischerwijze van dichtbij het opgroeien van zijn dochters wilde meemaken.

Dat intussen dient vastgesteld te worden dat beide dochters gunstige studieresultaten kunnen voorleggen. P. begint zelfs in oktober 2011 aan haar rechtenstudies aan de VUB.

Dat voormelde omstandigheden dan ook bij uitstek een prangende humanitaire situatie uitmaken waar verzoeker intussen meer dan 7 jaar een gezinsleven heeft uitgebouwd in België.

Het middel is gegrond.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat documenten voorgelegd na de bestreden beslissing, geenszins in aanmerking kunnen komen om de thans bestreden beslissing te vernietigen. Ze zijn laattijdig aangebracht en kunnen bijgevolg geen impact hebben op de geldigheid van de thans bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing lagen geen geboorteaktes en geen concrete bewijzen van een familieband met de beweerde dochters voor. Documenten die na de beslissing worden voorgelegd, kunnen hieraan geen afbreuk doen. Het komt aan verzoeker toe om zijn aanvraag te stofferen en tijdig aan te vullen.

Inzake de materiële motiveringsplicht merkt de verwerende partij op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de overheid.

2.1.3. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van “het algemeen beginsel van goed bestuur”, laat hij na om met concrete gegevens te verduidelijken welk beginsel hij bedoelt, buiten de materiële motiveringsplicht. Het komt niet aan de Raad toe om uit te maken welk beginsel verzoeker geschonden acht. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat uit de stukken die hij heeft bijgebracht, namelijk de kopieën van de Turkse paspoorten van hemzelf en van zijn twee dochters, en de kopieën van Belgische identiteitskaarten voor vreemdelingen van zijn dochters, de identiteit van verzoeker en zijn dochters blijkt en de familiale band tussen hen. Verzoeker wijst erop dat hij op eenvoudig verzoek de geboorteaktes van zijn dochters kon voorleggen, wat hij ook heeft gedaan op 14 juni 2011. Verzoeker benadrukt dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en schetst zijn familiale situatie.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker melding maakt van zijn twee dochters, dat deze beschikken over een identiteitskaart voor vreemdelingen, dat ze hier naar school gaan met gunstige studieresultaten en hij voegt een kopie bij van hun Turkse paspoorten, hun Belgische identiteitskaart voor vreemdelingen, diploma's en schoolresultaten.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers (vermeende) dochters en familiale toestand het volgende overwogen:

“Betrokkene stelt dat hij in 2000 relationele problemen ondervond die tot een scheiding met zijn vrouw hebben geleid. Die vrouw zou vertrokken zijn naar België en hun 2 dochters meegenomen hebben. In 2004 zou betrokkene beslist hebben zijn dochters achterna te komen naar België. Hij stelt dat zijn dochters D. C. en D. P. zijn. Betrokkene legt studieresultaten voor van de meisjes, legt hun identiteitskaart voor vreemdelingen en paspoort voor en laat en mee zijn begeleidende brief ondertekenen. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat betrokkene enkel dezelfde achternaam draagt maar geen enkel bewijs voorlegt dat aantoon dat D. C. en D. P. daadwerkelijk zijn dochters zijn. Zodoende toont betrokkene niet aan dat hij zich wat dat betreft in een prangende humanitaire situatie zou bevinden en bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden.”

Deze motieven vinden steun in het dossier: verzoeker draagt inderdaad dezelfde achternaam als de twee meisjes, maar noch hun Belgische identiteitskaart voor vreemdelingen, noch de Turkse paspoorten van de meisjes maken melding van de naam van hun vader. Het Turks paspoort van verzoeker maakt geen melding van zijn dochters. Bijgevolg steunt het op de stukken van het dossier en is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoeker “geen enkel bewijs voorlegt dat aantoon dat D.C. en D.P. daadwerkelijk zijn dochters zijn.”

De loutere herhaling in het middel van enkele elementen die verzoeker reeds in zijn aanvraag heeft aangevoerd en die werden beantwoord in de bestreden beslissing (zijn familiale toestand) doet hieraan geen afbreuk.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn

bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). De bestreden beslissing dateert van 23 mei 2011. Er kan bijgevolg geen rekening worden gehouden met de niet gelegaliseerde geboorteaktes van de meisjes opgesteld op 7 juni 2011 en aan de Dienst Vreemdelingenzaken bezorgd op 14 juni 2011.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"2.2. Tweede middel: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

"Artikel 8 EVRM: (...)"

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn kinderen en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64 ; , Rev. dr, étr. 1999, 258, noot ; T. Vreemd, 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn kinderen. Ook zij zijn gerechtigd op normale wijze hun gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekende partij geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op een privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij merkt tevens op dat de dochters niet het voorwerp uitmaken van de thans bestreden beslissing zodat het niet opgaat de vernietiging van de beslissing te vragen omwille van de schending van het recht op een gezins- en privéleven van de dochters.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe

te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat zijn twee dochters, waarvan één net geen achttien jaar oud, op legale wijze in België bij hun moeder verblijven.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu wijst verzoeker op het legaal verblijf in België van zijn twee dochters, 21 en 17 jaar oud. Deze dochters wonen op een ander adres dan verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur twijfelt aan de verwantschapsband van verzoeker en zijn dochters. Verzoeker heeft na de bestreden beslissing niet gelegaliseerde geboorteaktes van deze dochters bijgebracht.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. *In casu* wordt geen enkele indicatie in dit verband verstrekt door verzoeker aangaande zijn meerderjarige dochter. Hij spreekt enkel over een emotionele en affectieve band die ook blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde brief van deze dochter. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het gezins- en familieleven dat hij onderhoudt met zijn oudste dochter valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Inzake de minderjarige dochter wordt aangenomen dat er sprake is van een gezinsband.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding echter geen inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker verduidelijkt in geen enkel opzicht dat er daadwerkelijke hinderpalen zijn voor het uitbouwen van een gezinsleven elders. Nu er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, is er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert in hoofde van zijn dochters, dient erop te worden gewezen dat zijn dochters geen partij zijn in huidige zaak, zij hebben niet mee het beroep ingesteld en de bestreden beslissing heeft geen betrekking op hen. Het belang van verzoeker bij het beroep dient persoonlijk te zijn, zodat hij niet met goed gevolg de schending van artikel 8 van het EVRM in hoofde van iemand anders kan invoeren.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET